

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobkyně: JUDr. V. K.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19.10.2015, č.j. „X“,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 19.10.2015, č.j. „X“, a rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 6.8.2015, č.j. „X“, **se z r u š u j í pro nezákonnost** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19.10.2015, č.j. „X“, kterým byly zamítnuty její námitky a potvrzeno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 6.8.2015, č.j. „X“ (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobkyně o přepočtení starobního důchodu.

V žalobě uvedla, že žalovaná rozhodla v rozporu s ust. § 6 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „zákon o pojistném na sociální zabezpečení“), a dále v rozporu se zákonem č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Žalobkyně připomněla, že za období let 2012 až 2014 došlo k dorovnání platů soudců z důvodu nesprávného výpočtu platové základny, čímž došlo v jejím případě ke změně skutečností mající vliv na výpočet starobního důchodu, a proto dne 26.6.2015 písemně požádala žalovanou o přepočtení důchodu. K tomu žalobkyně doplnila, že se svým zaměstnavatelem – Českou republikou, Krajským

soudem v Ústí nad Labem uzavřela dne 13.5.2015 smlouvu o narovnání, v níž se zaměstnavatel zavázal k vyplacení částky ve výši 176.823 Kč jako rozdílu mezi výší platů a víceúčelových paušálních náhrad skutečně vyplacených v letech 2012, 2013 a 2014, a výší, která měla být vyplacena při použití správné platové základny. K dorovnání došlo dne 10.6.2015. Žalobkyně poukázala na to, že datum splatnosti nemůže být na překážku přepočtu důchodu, neboť ten nelze vázat na dobu splatnosti příjmu, nýbrž na dobu, kdy právo na příjem v rozhodném období vzniklo. Žalobkyně dále podotkla, že prvoinstanční rozhodnutí žalované nebylo dostatečně odůvodněné, neboť se v něm žalovaná omezila toliko na konstatování, že žalobkyně nesplnila podmínky. V žalobou napadeném rozhodnutí následně žalovaná uvedla, že sdílí názor Ministerstva práce a sociálních věcí, že částky vyplacené soudcům jejich zaměstnavateli na základě uzavřených dohod o narovnání, nelze rozpočítat na jednotlivé měsíce a roky od okamžiku jejich vyplacení nebo zúčtování. Žalobkyně na podporu svého tvrzení odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.5.2004, č.j. 5 Ads 60/2003-47 a nálezy Ústavního soudu ze dne 9.6.2005, sp. zn. II. ÚS 348/04. Závěrem žalobkyně navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí a rovněž rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobkyně nesplnila podmínky ust. § 18 zákona o důchodovém pojištění. Žalovaná připomněla, že žalobkyni byl přiznán starobní důchod ode dne 19.7.2014, přičemž rozhodným obdobím pro stanovení osobního vyměřovacího základu je období od roku 1986 do roku 2013. Žalovaná dále uvedla, že žalobkyni předložená dohoda o narovnání je uzavřená na občanskoprávním základě a jedná se tak o dobrovolné ujednání dvou rovnocenných stran. Žalovaná poukázala na ust. § 5 zákona o pojistném na sociální zabezpečení, k čemuž doplnila, že podle přijatého názoru se doplatky platů soudcům do vyměřovacího základu zaměstnance započítávají v kalendářním měsíci, kdy byly zúčtovány. Rozpočítávání se provádí pouze tehdy, dojde-li k doplacení dlužného započitatelného plnění na základě vykonatelného rozhodnutí soudu nebo je-li uzavřen smír ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“). V situaci, kdy soud rozhodne v konkrétním případě, je na základě tohoto rozhodnutí konkrétnímu poškozenému doplacena mzda. Žalovaná připomněla, že náhrady výdajů poskytovaných procentem z platové základny představitelům státní moci a některých státních orgánů a soudců podle zákona č. 236/1995 Sb., o platu a dalších náležitostech spojených s výkonem funkce představitelů státní moci a některých státních orgánů a soudců a poslanců Evropského parlamentu (dále jen „zákon o platu“) nepatří do vyměřovacího základu zaměstnance pro odvod pojistného. K tomu žalovaná dále doplnila, že konkrétní nárok žalobkyně nebyl Ústavním soudem posuzován. Samotný fakt precedentnosti soudního rozhodnutí tedy nemůže mít na význam dohody o narovnání a nemožnost zpětného rozpočítávání zúčtovaného příjmu pro oblast důchodového pojištění žádný vliv. Závěrem žalovaná uvedla, že považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí.

V replice žalobkyně uvedla, že s vyjádřením žalované nesouhlasí a trvá na tom, že dorovnání platu patří do rozhodného období pro vyměření starobního důchodu bez ohledu na to, zda k jeho výplatě došlo po soudním projednání či na základě uzavřené dohody o narovnání, která nahrazuje soudní smír. Tvrzení žalované nemá podle žalobkyně oporu v zákoně, neboť žádný zákon neukládá povinnost, aby byl každý spor soudně projednán a rozhodnut. Naopak je upřednostňováno mimosoudní vyřešení sporu. Žalobkyně se dále podrobně zabývala spory o určení neplatnosti právního vztahu, přičemž podotkla, že ust. § 11

zákona o důchodovém pojištění nepožaduje vykonatelné rozhodnutí soudu, neboť rozsudky o žalobách dle ust. § 80 písm. c) o.s.ř. pouze deklarují, zda určitý právní vztah nebo právo je či není a nelze proto oprávněně podat návrh na výkon rozhodnutí. Z toho žalobkyně dovodila, že k doplacení příjmu tedy nemusí být podána žaloba, neboť doplatí-li zaměstnavatel zaměstnanci mzdu, pak jen splnil svou povinnost, které odpovídá právo zaměstnance obdržet mzdu ve správné výši. K tomu žalobkyně podotkla, že zaměstnavateli tak současně vznikla i povinnost z tohoto příjmu vypočítat a odvést pojistné. Žalobkyně připomněla, že dohoda o narovnání byla uzavřena dne 13.5.2015, k vyplacení po odečtených zákonných srážkách z platu došlo dne 10.6.2015 a příloha, která je nedílnou součástí dohody o narovnání, obsahuje výpočet doplatků za roky 2012 a 2013, které jsou potřebné pro zápočet do vyměřovacích základů. Žalobkyně podotkla, že pokud by jí byl plat vyplácen ve správné výši každý měsíc, nestal by se předmětem žádného řízení.

Z jednání, které bylo nařízeno na den 22.5.2017, se žalobkyně včas omluvila s tím, že vyslovila souhlas s jednáním ve věci bez její přítomnosti.

Pověřená pracovnice žalované při jednání soudu plně odkázala na písemné vyjádření k žalobě.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud přezkoumal v rámci žalobních námitek, které napadají stanovení výpočtového základu důchodu, do kterého nebylo započítáno dorovnání platu, skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala žádost o starobní důchod dne 13.8.2014. Česká správa sociálního zabezpečení rozhodla o přiznání starobního důchodu žalobkyni od 19.7.2014 ve výši 18.557 Kč měsíčně s tím, že vycházela z osobního vyměřovacího základu ve výši 65.332 Kč. Nedílnou součástí tohoto rozhodnutí je rovněž osobní list důchodového pojištění žalobkyně, ze kterého soud zjistil, že celková doba pojištění žalobkyně činí 45 let a 215 dnů.

Dne 26.6.2015 žalobkyně požádala o přepočtení starobního důchodu. Jako přílohu žalobkyně doložila kopii dohody o narovnání a tabulku výpočtu doplatků za roky 2012 až 2014. Žalovaná na základě podané žádosti o přepočtení starobního důchodu požádala zaměstnavatele žalobkyně o zaslání evidenčního listu za roky 2012 a 2013, v nichž bude dorovnání zhodnoceno. V odpovědi zaměstnavatele žalobkyně ze dne 21.7.2015 bylo odpovězeno, že evidenční list byl elektronicky zaslán žalované dne 5.6.2015. Žalovaná rozhodnutím ze dne 6.8.2015, č.j. „X“ rozhodla o zamítnutí její žádosti s odůvodněním, že

částka 170.528 Kč byla vyplacena v roce 2015 a starobní důchod byl přiznán od 19.7.2014, a proto nelze tuto částku zhodnotit pro výši starobního důchodu. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky, o nichž žalovaná rozhodla vydáním žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 19.10.2015, č.j. „X“, kterým její námitky zamítla.

Mezi stranami je sporné, zda se do součinu úhrnů vyměřovacích základů za jednotlivé kalendářní roky v rozhodném období, kterým se stanovují roční vyměřovací základy, má započítat doplatek platu za roky 2012 až 2013, který byl vyplacen najednou v roce 2015.

Podle ust. § 4 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění se výše důchodu skládá ze základní výměry a procentní výměry.

Základní výměra důchodu pro důchody přiznávané v roce 2015 činí 2 400 Kč měsíčně.

Procentní výměra byla podle ust. § 33 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění stanovena procentní sazbou z výpočtového základu za celé roky pojištění získané do vzniku nároku na starobní důchod bez přihlédnutí k doplatku platu.

Při stanovení výpočtového základu se vychází z osobního vyměřovacího základu.

Osobní vyměřovací základ je v souladu s ust. § 16 zákona o důchodovém pojištění měsíční průměr úhrnu ročních vyměřovacích základů pojištěnce za rozhodné období, kterým je v případě žalobkyně období let 1986 až 2013, tj. období, které začíná kalendářním rokem bezprostředně následujícím po roce, v němž pojištěnec dosáhl 18 let věku a končí kalendářním rokem, který bezprostředně předchází roku přiznání důchodu bez zahrnutí let před rokem 1986, jak je uvedeno v ust. § 18 zákona o důchodovém pojištění.

Podle ust. § 5 odst. 1 zákona o pojistném na sociálním zabezpečení je vyměřovacím základem zaměstnance pro pojistné na důchodové pojištění úhrn příjmů, s výjimkou náhrad výdajů poskytovaných procentem z platové základny představitelům státní moci a některých státních orgánů a soudců, které jsou nebo by byly, pokud by podléhaly zdanění v České republice, předmětem daně z příjmů fyzických osob podle zákona o daních z příjmů a nejsou od této daně osvobozeny a které mu zaměstnavatel zúčtoval v souvislosti se zaměstnáním, které zakládá účast na nemocenském pojištění. Zúčtovaným příjmem se pro účely věty první rozumí plnění, které bylo v peněžní nebo nepeněžní formě nebo formou výhody poskytnuto zaměstnavatelem zaměstnanci nebo předáno v jeho prospěch, popřípadě připsáno k jeho dobru anebo spočívá v jiné formě plnění prováděné zaměstnavatelem za zaměstnance.

Úhrny vyměřovacích základů za jednotlivé kalendářní roky jsou uvedeny v osobním listu důchodového pojištění, jejichž stanovení žalobkyně zpochybnila, neboť nebylo zohledněno dorovnání platu za roky 2012 až 2013 s odkazem na skutečnost, že došlo ke splatnosti a zúčtování doměřeného platu až v roce 2015, tedy až v tomto roce dojde ke splnění povinnosti odvodu pojistného.

Za daného skutkového stavu se soud zabýval otázkou, kterou se měla v daném případě zabývat i žalovaná, zda obsahem uzavřené dohody o narovnání je upraven dosud vyplacený plat či se jedná jen o určitou formu náhrady, která nemění výši platu a tím i osobní vyměřovací základ. Obsahem dohody o narovnání je dohoda mezi žalobkyní a jejím zaměstnavatelem na odstranění pochybností o způsobu určení platové základny pro výpočet platu.

Jedná se tak o dohodu, kterou je upraven dosud přiznaný a vyplacený plat, neboť žalobkyně a její zaměstnavatel se dohodli na výpočtu platu, který měl být beze vší pochybnosti vyšší, když je v dohodě zároveň uvedena lhůta pro vyplacení doplatku a výše tohoto doplatku. Žalované lze dát za pravdu, že dohoda o narovnání je soukromoprávního charakteru. K tomu soud dodává, že i některé mimosoudní dohody mezi zaměstnancem a jeho zaměstnavatelem o narovnání nahrazují rozhodnutí soudu či soudem schválený smír, a to např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.12.2012, č.j. 6 Ads 112/2012-50, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že „*Nejvyšší správní soud nesouhlasí s názorem stěžovatele, že jedině soud je oprávněn posoudit, zda je skončení pracovního poměru mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem neplatné, případně schválit soudní smír. Podle ust. § 4 zákoníku práce se pracovněprávní vztahy řídí zákoníkem práce a nelze-li použít zákoník práce, řídí se občanským zákoníkem, a to vždy v souladu se základními zásadami pracovněprávních vztahů. Podle ust. § 4a zákoníku práce platí, že pro pracovněprávní vztahy se nepoužijí ustanovení občanského zákoníku o smlouvě ve prospěch třetí osoby, o zadržovacím právu, o vymíněném odstoupení od smlouvy, o společných závazcích a právech, o smlouvě s přesnou dobou plnění a o postoupení pohledávky. Z uvedeného vyplývá, že v pracovněprávních vztazích je možné uzavření dohody o narovnání. Přitom účinkem narovnání je, že pracovněprávní závazek zaniká tím, že je nahrazen zcela novým vymezením práv a povinností stran obsaženým v dohodě.*“

K dané problematice se dále vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7.11.2012, č.j. 3 Ads 41/2012-49 (který je dostupný na www.nssoud.cz), v němž se konstatuje, že „*nelze přehlédnout, že účastník důchodového pojištění vstoupil do tohoto systému za předpokladu, že plnění povinností z jeho strany musí být provázeno plněním odpovídající povinnosti ze strany státu. Na vzniku odchylek veřejnoprávního pojišťovacího vztahu v důsledku protiprávního jednání zaměstnavatele, provázeného náhradou pojistného plnění fikcí jeho zaplacení, žalobkyně nenese žádnou vinu a nelze proto ani žádat, aby případně strpěla další neoprávněnou újmu. Smyslem veřejnoprávní koncepce důchodového pojištění je bez dalšího zajistit určité hmotné zabezpečení zaměstnance v době, kdy v souladu se zákonem získá nárok na dávky důchodového zabezpečení. Takový vztah poskytovatele a příjemce dávek je založen na předpokladu vzájemného plnění zákonem určených povinností. Jak vyplývá ze skutečnosti, že ukončení pracovního poměru žalobkyně bylo pravomocným rozhodnutím soudu určeno za neplatné, povinnost zaměstnavatele pojištění odvádět trvala od samého počátku existence pracovního poměru žalobkyně bez přerušení. Stát nebyl v takovém případě poškozen, neboť nakonec dostal, co mu náleželo, takže ani práva žalobkyně není důvod zpochybňovat.*“

Soud při svém rozhodování dále vycházel z nálezu Ústavního soudu ze dne 9.6.2005, sp. zn. II. ÚS 348/04, v němž je konstatováno, že „*je nepřipustné, aby příslušné státní orgány pouze důsledně vyžadovaly plnění povinností ze strany občanů (v daném případě placení pojistného) a nedbaly přitom ochrany jejich zájmů. Systém sociálního pojištění by v případě přijetí platby za stěžovatele a jejího následného neuznání pro účely výpočtu výše důchodu připomínal princip mechanismu, označovaného jako perpetuum mobile druhého druhu. Výrazem takového postupu je přepjatý formalismus, jehož důsledkem je sofistikované zdůvodňování zjevné nespravedlnosti, což vede k porušení článku 36 Listiny.*“

Soud dále vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2017, č.j. 6 Ads 260/2016-44, které je dostupné na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno: „*Podstatou*

kasační stížnosti je otázka, má-li se do vyměřovacího základu žalobkyně za období 2012 – 2014 promítnout náhrada platu, jenž sice měl být v uvedeném období vyplácen, dohodou o narovnání se však jeho náhrada stala splatnou až v roce 2015. Stěžovatelka se domnívá, že nikoliv, a argumentuje zejména ust. § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, které odkazuje na § 11 odst. 2 téhož zákona. Podle uvedených ustanovení se do vyměřovacího základu započte náhrada, poskytnutá pojištěnci na základě pravomocného rozhodnutí soudu nebo mimosoudní dohody v případě neplatného skončení pracovně právního vztahu, a to v kalendářních měsících, za které náleží. Z toho stěžovatelka dovozuje, že v jiných případech než je neplatné ukončení pracovně právního vztahu, nelze poskytnutou náhradu platu do vyměřovacího základu započíst, pokud je tato náhrada splatná mimo rozhodné období. Nejvyšší správní soud má uvedený výklad za nepřipustně zjednodušující a nesprávný. V posuzované věci je třeba vycházet ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2005, sp. zn. II. ÚS 348/04, na nějž odkazuje žalobkyně i odůvodnění napadeného rozsudku. Ústavní soud posuzoval otázku, zda je možné započíst do vyměřovacího základu částku náhrady mzdy, která byla vyplacena až v souvislosti s pravomocným rozhodnutím soudu o neplatnosti rozvázání pracovního poměru pojištěnce, tj. rozpočítat ji na jednotlivé měsíce a roky od okamžiku neplatného rozvázání pracovního poměru a zvýšit tak dodatečně jeho roční vyměřovací základy za období předcházející soudnímu rozhodnutí. Zákon v tehdy účinném znění tuto možnost výslovně neupravoval (srov. zákon o důchodovém pojištění ve znění do 31. 12. 2006). Ústavní soud však dospěl k závěru, že nelze použít toliko gramatický výklad bez přihlédnutí ke smyslu 6 Ads 260/2016 a účelu dotčených ustanovení i celého systému důchodového pojištění. Právní předpisy důchodového zabezpečení zohledňují toliko modelovou situaci, kdy zaměstnanec dosahuje pravidelnou měsíční mzdu, z níž je placeno. [...] Závěry napadeného rozsudku jednoznačně korespondují s úvahami nastíněnými ve výše zmíněném nálezu Ústavního soudu. Obdobně i Nejvyšší správní soud v minulosti jednoznačně konstatoval, že do vyměřovacích základů za rozhodné období let 2007 – 2009 se může zpětně promítnout doplatek služebního příjmu za službu přesčas, který byl po skončení soudních sporů pojištěnci jednorázově (jakožto doplatek služebního příjmu za rozhodné období) vyplácen až v roce 2014 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2015, č. j. 6 Ads 130/2015 – 72). Tyto závěry je nutné analogicky aplikovat i v posuzovaném případě. Vše uvedené lze shrnout tak, že do vyměřovacího základu pro výpočet starobního důchodu se započítá přiznaná a vyplacená náhrada mzdy nebo platu na základě dohody o narovnání, pokud sporná mzda nebo plat náleží pojištěnci za rozhodné období, a to bez ohledu na okamžik splatnosti.“

Je zřejmé, že účelem uzavřené dohody bylo zajištění nápravy takovým právním prostředkem, který by garantoval odčinění vzniklé situace, kterou žalobkyně nezavinila, ale která ji poškodila, neboť jí nebyl vyplácen plat ve výši, na kterou měla nárok. Přihlédneme-li k celému systému důchodového pojištění a k ust. § 5 zákona o pojistném na sociálním zabezpečení, pak lze dovodit, že náhrada platu vyplacená žalobkyni na základě uzavřené dohody o narovnání, je příjmem započitatelným do vyměřovacího základu. Dohoda o narovnání je totiž zvoleným prostředkem nápravy určení platové základny pro výpočet platu a stát tak, byť opožděně, obdržel pojistné na sociální zabezpečení, příspěvek na státní politiku zaměstnanosti a zdravotní pojištění.

Dalšími námitkami žalobkyně se soud pro nadbytečnost nezabýval.

Soud závěrem konstatuje, že žalovaná nesprávně aplikovala ust. § 5 odst. 1 zákona o pojistném na sociální zabezpečení, když vycházela z výkladu, že doplatek platu žalobkyně za roky 2012 až 2013 nelze započítat do rozhodného období pro výpočet důchodu a starobní důchod žalobkyni nepřepočítala. Žalovaná tak zatížila své rozhodnutí nezákonností, a proto soud přikročil výrokem ad I. ke zrušení rozhodnutí žalované a současně ve smyslu ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. také rozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že uvedenou nezákonností je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně přistoupil soud i ke zrušení tohoto rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. V dalším řízení bude žalovaná dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně náhradu nákladů řízení nepožadovala.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 22. května 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová